

Hier heeft de vrouw
de fietsbroek aan

Vrouwwtjes-putters

Voor veel mannen is de fiets een verlengstuk van hun mannelijkheid. De vrouwelijke soort imponeren ze met een licht carbon frame en veel kilometers. Bij fietsstellen volgt de vrouw meestal de man. Maar lang niet altijd. Drie portretten van stellen waarbij de vrouw de (fiets)broek aan heeft.

Tekst: Pieter van der Meer / Foto's: Christiaan Krop

Pim en Carla

Bij Pim van der Stoel (35) en Carla van Rooijen (35) is het overduidelijk wie het fanatiekst is. Tegen de trainingsarbeid van triatlete Carla op de fiets, maar ook zwemmend en lopend, kan Pim niet op. Die wil heeft hij ook niet. Hij heeft nooit fanatiek aan sport gedaan. Als hij Carla niet was tegengekomen bij hun studie econometrie aan de Vrije Universiteit in Amsterdam, was er waarschijnlijk nooit een racefiets in zijn leven gekomen.

Carla had in haar jeugd geschaatst en reed van haar 17de tot haar 22ste in het vrouwenpeloton. Via haar kwam Pim terecht in een fanatieke familie waar de racefiets een even normaal gebruiksvoorwerp was als een stampotstamper. Pim kreeg de oude fietsen van zijn schoonfamilie en al snel moest hij er ook aan geloven. "Eerst gingen we vaak kijken bij de broers van Carla, die veel koersen reden. En later ben ik ook mee gaan fietsen met wat klassiekers: Luik-Bastenaken-Luik, Ronde van Vlaanderen en zelfs de Marmotte. Dat was daarvoor nooit in me opgekomen. We fietsten thuis wel veel, maar dan op de gewone fiets. Ik ben nog steeds niet zo fanatiek, maar ik vind fietsen wel leuk."

Vriendin Carla noemt hij daarentegen "bloedfanatiek". Uitgedrukt in kilometers? "Ik denk dat ik een kleine 10.000 kilometer per jaar maak", zegt Carla. "Maar nu we vanuit Amsterdam naar Aalsmeer zijn verhuisd, heb ik

nog wat extra woon/werkkilometers. Dus zeg 12.000 kilometer per jaar." Pim heeft eigenlijk geen idee. "Ik denk een paar duizend in een jaar."

Poetsen

Voor die kilometers heeft de triatlete ook bijpassend materiaal. Voor wedstrijden kan ze sinds dit jaar kiezen tussen een vederlichte BeOne Rosso (precies 6,8 kg) en een aluminium tijdritfiets van Duratec voor het meer vlakke terrein in Nederland. Bij de hele triatlon van Almere, waar ze zilver

Pim: "Ik ben nog steeds niet zo fanatiek, maar ik vind fietsen wel leuk"

behaalde op het NK lange afstand, koos ze dit jaar na lang twijfelen toch voor de nieuwe BeOne. Vergeleken met wat ze in triatlons aan fietsen voorbij ziet komen, zijn het bescheiden fietsen. "Het kan altijd gekker." Volgens Pim laat Carla zich graag gek maken door haar broers met hun mooie fietsen. Toch spoorde hij zijn vriendin aan om de dure BeOne te kopen. "Ik ben gekker op materiaal dan Carla, maar wel voor haar." Dat

Vrouwtjes-putters

Ik ben gekker op materiaal, maar wel voor haar

vraagt om enige uitleg: "Voor mezelf vind ik het een vlag op een modderschuit, maar Carla is zó fanatiek en zoveel met haar sport bezig, dan is het ook leuk om mooi materiaal te hebben. Dus ik motiveer haar extra om mooie spulletjes te kopen."

Hij poetst ook nog eens de fietsen van zijn vriendin. En geen fiets werd zo vaak gepoetst als de nieuwe BeOne. Pim: "Aan een oude fiets is geen eer te behalen. Een nieuwe fiets is veel leuker om te doen."

Ze fietsen minimaal één keer in de week samen. Als Carla een lange duurrit op het programma heeft staan, dan maakt ze een extra lusje of Pim gaat eerder naar huis. Zo blijft het voor allebei leuk.

Carla geeft toe dat ze het toch wel belangrijk vindt dat haar vriend ook fietst. "Triatlon is een sport waarbij je veel en lang aan het trainen bent. Dan is het leuker dat je af en toe ook samen kunt fietsen, zodat de ander dan niet alleen thuis hoeft te zitten en wachten tot je thuiskomt." Pim: "Als ik niet zou fietsen, zou het niet werken, denk ik."

Jo en Joanne

Jo Thewessem (45) en zijn vrouw Joanne Brouwer (52) zou je laatbloeiers kunnen noemen. Voor Joanne betekende de racefiets na haar veertigste de ontdekking van haar fanatieke kant. "Ik ontdekte een kant

Ik hoef niet te presteren in een wedstrijd, zij wel

van mezelf die ik niet kende. Ik kom uit een milieu waarin fanatiek zijn en competitie eigenlijk een beetje vies was."

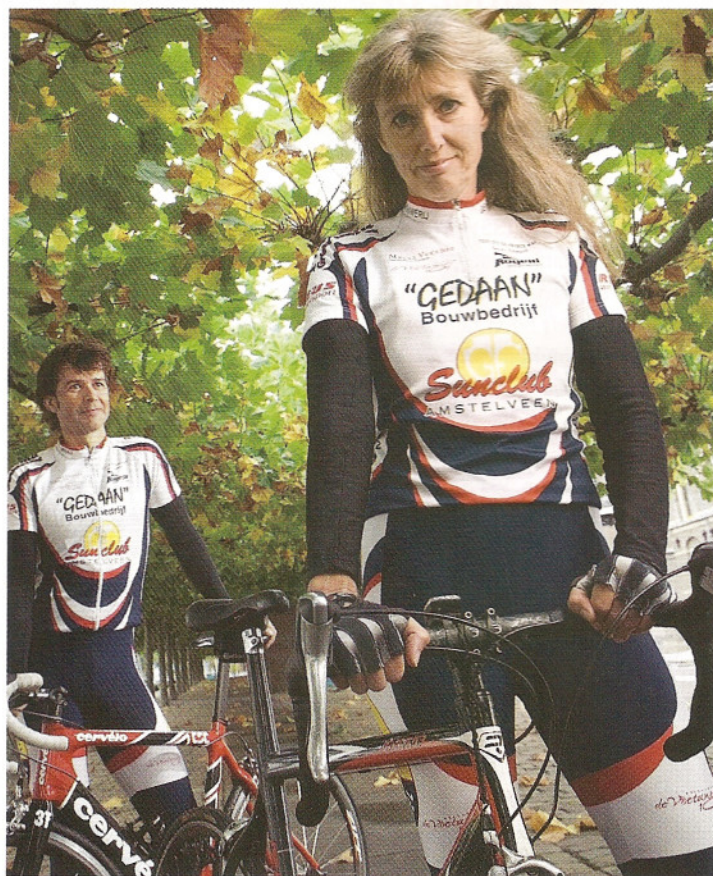
Jo ging door Joanne fietsen, omdat zij al een racefiets had. Via een vriend maakte hij eerder kennis met wielervedstrijden. Toen ze samen voor het eerst serieus gingen fietsen in Zuid-Spanje had Joanne daardoor het gevoel al een achterstand te hebben.

"Ik dacht: als ik hem bij wil houden moet ik toch flink aan de bak. Toen heeft een vriend uit het hockey een trainingsschema voor me gemaakt,

Joanne: "Ik merkte dat ik sneller bergop kwam dan Jo"

zodat ik begin mei in conditie zou zijn." Het gericht trainen beviel haar goed en het fietsen ook. "Ik merkte dat ik sneller bergop kwam dan Jo." Met twee dochters van 5 en 7 jaar begon ze na haar 40ste fanatiek te trainen onder leiding van oud-Nederlands kampioen Petra Grimbergen. "Ik vond dat in het begin wel eng, want was dat wel wat voor mij? Maar ik was eigenlijk al snel de snelste van het groepje."

Jo werd ook fanatieker. Hij zegt meer een sprinter te zijn, hoewel hij liever het talent van Joanne zou hebben. Waar Jo het moet hebben van clubwedstrijdjes van vijf kwartier, komt Joanne beter uit verfd op lange afstanden in de cyclosportieven. Het is volgens hem een knop die ze om kan

zetten, een knop die hij bij zichzelf nog niet heeft gevonden. "Daardoor kan ze 160 kilometer heel erg diep gaan. Bij de finish is ze dan ook helemaal weg. Ik kom dan een kwartier later aan en ben nog redelijk helder." Joanne is een diesel zegt Jo: "Zij komt bij 120 echt op gang en ik begin daar af te tellen. Dan moet ik doorharken met wat ik nog heb." Joanne: "Dat zijn voor mij de leukste kilometers want dan haal ik veel mannen in. Het geeft een kick als je voor veel mannen en je eigen man kan zitten."

Uitlachen

Jo zit er niet mee dat zijn vrouw sneller is. "Heel veel mannen zeggen 'oh wat erg' of lachen me uit dat Joanne harder fietst. Ik heb er helemaal geen probleem mee." Qua materiaal hoeft hij niet voor haar onder te doen met zijn Cervélo Soloist, zijn droomfiets. Dat Joanne een nieuwe Ridley Helium met haar naam erop kocht, trok hem over de streep de dure fiets, waar hij de CSC-renners op had zien rijden, te kopen.

Joanne heeft in de cyclo's al vaak op het podium gestaan. Ze werd onder andere drie keer derde in de Marmotte en won twee keer de Criquelion. Ze is een echt winnaarstype. "Ik moet wel de motivatie hebben dat er iets te winnen valt en dat er mensen om me heen fietsen waar ik van kan winnen." Ze wil graag de beste zijn. Haar fanatisme maakt Joanne voor de start vaak erg zenuwachtig. Jo moet dan proberen de rust te bewaren. "Ik moet mijzelf redelijk op zulke momenten ten dienste stellen van Joanne. Ik heb dan het overzicht. Ze is dan soms niet te genieten. Maar dat maakt mij niet uit. Ik hoef niet super te presteren in zo'n wedstrijd, zij wel."

Mini en Bert

Mini Kalivianakis (39) moet meteen toegeven dat haar vriend Bert Coenen (45) dit jaar meer fietskilometers heeft gemaakt. Dat is eigenlijk voor het eerst. De simpele verklaring hiervoor ligt in hun gezamenlijke deelname aan de Transalp. Voor deze zeven etappes tellende cyclo maakte Bert evenveel trainingskilometers als Mini. Andere jaren had zij een logische voorsprong in de kilometerstand. Met ultratochten als Parijs-Brest-Parijs (1200 kilometer) en Trondheim-Oslo (540 kilometer) tikte het lekker aan. Zonder die lange tochten zou de weegschaal gevuld met fietskilometers wel eens de andere kant op kunnen wijzen, denkt Bert.

Hij zit liever wat vaker op de fiets dan in één keer zo'n monstertocht te doen. Bert moet er niet aan denken. "Ik houd niet zo van die lange tochten. Dat heeft toch niets meer met wielrennen te maken! Dat is vooral mentaal afzien en tegen de slaap worstelen. Ik kan best diep gaan, maar voor mij hoeft dat niet op die manier."

Toen Mini in 2007 na 66:23 uur (waarvan slechts anderhalf uur slaap) terugkwam van Parijs-Brest-Parijs, stond Bert wel aan de finish. "Dat was voor mij de bevestiging dat ik er goed aan had gedaan niet mee te doen." De heenweg tot aan Brest had Mini in de regen gereden.

Gemopper

Bert en Mini leerden elkaar kennen bij de Utrechtse fietsclub Ledig Erf. Ze fietsen drie keer per week met de club of met z'n tweeën. Slecht weer kan dan nog wel eens roet in hun fietsplannen gooien, vertelt Mini. "Als we ons hebben voorgenomen om te gaan fietsen en het regent of de ander wil nog blijven liggen dan levert dat wat gemopper op." Bert: "Ik ben geen

Als zij sneller gaat, dan stop ik

regenrijder." Mini: "Ik houd ook helemaal niet van regen. Als het lange tijd achter elkaar slecht weer is wil ik nog wel eens denken: ach, het is maar een buitje. Dan komt mijn drang om kilometers te maken naar boven. Ik heb het gevoel dat ik anders mijn fitheid verlies."

Het fanatisme van Mini is natuurlijk ook zichtbaar in het materiaal. Dit jaar kocht ze een carbon Trek Madone 6.5, de duurste in de vrouwenserie. Bert rijdt op een aluminium Principia Revolution, een mooiere fiets volgens de berijder. Mini: "Ik kick meer op het gewicht. Bert is meer degene

Bert: "Ik houd niet zo van die lange tochten. Dat heeft toch niets meer met wielrennen te maken!"

die vindt dat alles moet blinken. Bij mij zit er ook eerder modder op mijn fiets. In de winter maakt hij mijn fiets schoon, ook omdat hij het volgens mij zielig vindt als ik dan buiten in de kou sta. Maar in de zomer wordt toch van mij verwacht dat ik zelf mijn fiets poets."

Bert lijkt geen moeite te hebben met de ijverigheid van zijn vriendin. Toch deed hij vijf jaar geleden een opmerkelijke uitspraak. "Als zij ergens sneller is, dan stop ik ermee." Bert is nog niet gestopt met fietsen. Hij begeeft zich bewust ook niet op het terrein van Mini, zegt hij gekshekend. "Ik doe natuurlijk ook niet met die lange tochten mee, omdat zij dan sneller is."